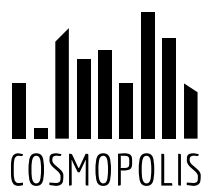

REBECCA RAISIN

KNIHKUPECTVÍ NA SANTORINI

COSMOPOLIS

REBECCA RAISIN

**KNIHKUPECTVÍ
NA SANTORINI**

Přeložila Jana Kordíková

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under
the title SUMMER AT THE SANTORINI BOOKSHOP

Summer at the Santorini Bookshop © Rebecca Raisin 2024

Translation © Grada Publishing, a. s., 2025, translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Jana Kordíková, 2025

Cover design by Anna Sikorska at HQ

Cover image © Shutterstock

ISBN 978-80-271-5534-7

Joan a Zorba Radisovi.

Pro ty kouzelné dny ve Fremantlu, kdy se zdálo,
že je možné cokoli, a vždy bylo na obzoru nějaké dobrodružství.
Tyto časy navždy zůstávají v mém srdci.

KAPITOLA 1

Štěkavý hlas nového generálního ředitele Hollywood Films Hanka Johnsona lze jen těžko s něčím zaměnit. Místo mluvení v podstatě vrčí nebo (když vám vůbec nepřeje štěstí) huláká jako velitel, co se snaží vyburcovat své apatické vojáky. Moje pracovní místo je na-proti vstupním prostorám do jeho kanceláře a přísahám, že se pode mnou třese podlaha pokaždé, když na své podřízené začne chrlit velmi politicky nekorektní připomínky, s čímž začal okamžitě po svém včerejším příchodu.

Nebudu vám lhát, klepu se strachy jako ratlík. Nepotrpím si na konflikty, zvláště když proti mně stojí vysoký a holohlavý hrubián, kterého očividně vůbec nezajímá, že podobné chování přestalo být přijatelné už na začátku století.

Máme přece svá práva, krucinál. Já mu to tedy připomínat nebudu.

Tohle je totiž Hollywood, přezdívaný Podiwood. Což je svět sám pro sebe.

Před rokem jsem získala dokonalé místo knižní skautky, což byl obrovský úspěch. Já, která se nikdy neuměla prosazovat, jsem si po

deseti letech strávených v různých newyorských nakladatelstvích dokázala najít místo v hlavním městě filmu.

Většinu dne tu pročítám rukopisy a doufám, že najdu ideální romantickou komedii, podle které by bylo možné natočit film. Což je ztělesnění snu každého knihomola, ale trochu to jako obvykle kazí všichni ti lidé, kteří se tu kolem mě motají.

V showbyznysu se totiž pohybuje velké množství výrazných osobností, což pro člověka, který před rozhovory s živými dýchajícími lidmi dává přednost uklidňujícímu psanému textu, může být velmi náročné. Já jsem však odhodlaná pátrat po nevybroušených diamantech: knihách, které nejsou na první pohled nápadné, ale skrývají ušlechtilé poselství a jejich příběh by neměl zapadnout. Proto jsem se to všechno rozhodla vydržet.

A v práci to poměrně klapalo, dokud nám můj šéf Gene, dokonalá ukázka hollywoodské staré školy, neoznámil, že svou firmu prodal.

A zleva na scénu vejde Hank.

Neotesaný puntičkář, který nám všem hned první den oznámil, že jsme úplně k ničemu a že se máme připravit na velké změny. Jejký. Protože trpím úzkostmi a i v nejlepší formě se ve společnosti pohybuji velmi neohrabaně, stačí mi podobné výhrůžky k tomu, aby mě naprosto ochromila panika. Můj vnitřní kritik má bohatou zásobu shazujících poznámek, takže nepotřebuju, aby mě káral ještě někdo další.

Opravdu jsme k ničemu? Jsem já k ničemu? To se mi od včera donekonečna opakuje v hlavě. Podobným sebemrškačským myšlenkám propadám poměrně snadno a pak je pro mě velmi náročné se z nich vymanit. Jediná věc, která mi pomáhá z toho marastu vybědnout, je čtení. S nosem zabořeným v knihách nechávám

okolní svět plynout kolem sebe, a to nejlepší na tom je, že tomu můžu říkat práce.

„Evo!“

Stěny mého kancelářského boxu se roztřesou se stejnou intenzitou jako moje ruce. Pak mi do dveří strčí hlavu Penelope, jedna z jeho osobních asistentek, a tváří se vyděšeně. „To máš být ty, Evie. Chce s tebou mluvit.“

„Jasně.“ Já pochopitelně tušila, že tím myslí mě, ale ve stresujících okamžicích se uzavírám do sebe a předstírám, že jsem neviditelná. Ale obávám se, že tahle strategie bude u Hanka Johnsona nepoužitelná.

Penelope se ustaraně ohlédne, jako by se bála, že by se Hank mohl objevit za ní. „Chce, abys za ním přišla do kanceláře – měla jsi tam být už před pěti minutami.“

„Už jdu, už jdu.“ Sbírám všechny své návrhy a nejsem si jistá, co se ode mě vlastně čeká.

„S tím se teď nezdržuj. A pospěš si!“ naléhá na mě Penelope.

Vezmu si věci, vyrazím a doufám, že mi v obličeji není vidět, jak moc jsem vyděšená. Moc mi nepomáhá, že po mně všichni vrhají soucitné pohledy. Oni snad vědí něco, co já ne? Cítím, že se blíží všeobecná zkáza, což může být projev mé úzkosti, ale také odhad mé nejbližší budoucnosti. Těžko říct.

U naleštěných dvojitých dveří si dopřeju chvilku, abych obnovila svůj vnitřní klid. Zastrčím si za ucho neposedný pramen vlasů a...

„Kde sakra je?“

S divoce bušícím srdcem zaklepu. „Pane řediteli, pane Johnstone, to jsem já, Evie! Dobrý den!“ Nejistě nakouknu do dveří.

„Nemám na vás celý den, Evo! Pojdte dovnitř a zavřete za sebou!“

Z toho jeho burácení mě okamžitě rozbolí hlava, ale poslušně vstoupím a usadím se na židli před jeho obrovským stolem. Třesoucí se ruce přitisknu k sobě, aby si nevšíml mé nervozity.

„Tak se na to podíváme.“ Nasadí si brýle a pročítá papír. „Takže knižní skautka, jo? Jedna ze tří, které v Hollywood Films zaměstnáváme.“

„Ano, pane řediteli, já...“

Hank zvedne masitou ruku do vzduchu, čímž mi naznačuje, že mám přestat mluvit. S tím nemám problém.

„Dobře, takže už tu pracujete rok. Přestěhovala jste se sem z New Yorku. Už se realizují dva filmy podle vámi vybraných námětů. Jsou to romantické komedie.“ A vzápětí ten papír upustí, jako by ho nějak urazil. „Jak si asi dovedete představit, Evo...“

„Jmenuju se Evie.“

„Nepřerušujte mě.“

Já se snad vrátila v čase do nějakého jiného století?

Pohodlně se opře o svou manažerskou židli, až to zaskřípe, a položí si ruce na obrovské břicho. „Když jsem teď u kormidla já, práce ve firmě se zefektivní. Romantické komedie už si své úspěchy zažily, to je pravda, ale ta doba je pryč. Teď se zaměřujeme na filmy o superhrdinech – protože tam se skrývá nejvíc peněz. Takže jste tímto propuštěna pro nadbytečnost, Evo.“

Spadne mi brada. To není možné. „Pro nadbytečnost, pane řediteli? Vždyť romantické komedie vždycky byly ziskové, a když je...“

„Nebudu o tom s vámi debatovat.“

Pátrám v hlavě po způsobu, jakým bych ho přesvědčila, že svou práci miluju a pracuju opravdu tvrdě. Seberu veškerou odvalu, abych bojovala za příběhy, ve které tolik věřím. „Pane Johnstone, já

chápu, že vy se rozhodujete výhradně na základě čísel, ale kdybyste mi dovolil, abych vám představila návrh, na kterém jsem...“

„To nebude nutné. Už jsem se rozhodl.“

Toužebně se podívám na sešívačku na jeho stole a na chvílku se zasním, že bych mu s ní zavřela pusy, abych mohla dokončit aspoň jednu větu, ale pak převládne selský rozum. „Ale na těch příbězích záleží! Jistě, filmy o superhrdinech vydělají spoustu peněz, ale romantika ještě nezemřela, pane. Ani náhodou! Vždyť každá romantická komedie produkovaná Hollywood Films skončila v zisku.“

„Vyklidte si stůl a nechte na něm vstupní kartičku.“ Z úst mu vylétnou kapičky slin.

A to je všechno? „Než půjdu... a je s touhle výpovědí spojené i nějaké odstupné?“

Díky tomu bych si mohla dovolit dostatečně truchlit nad ztrátou práce a nemusela bych se u toho bát, že zůstanu hladová a bez střechy nad hlavou.

„Pracovní místo jsme zrušili. Takže se žádné odstupné nekoná. Na slovech záleží. Což byste zrovna vy měla vědět ze všech nejlépe.“

„Ale to přece...“

Pak se znovu objeví Penelope s nervózně staženým obličejem. „To bude dobré,“ pošeptá mi a napůl duchem nepřítomnou mě odvede z jeho kanceláře do mého maličkého boxu.

Se skelným pohledem se jí zeptám: „Takže mě vyhodil?“

„Zrušil tvoje místo pro nadbytečnost.“

To je ale pitomé slovo! Hrozně se mě dotýká, že se tím v podstatě dává najevo, že moje práce se nějakým záhadným způsobem vypařila a zmizela.

„To vyhazuje všechny?“

Penelope potřese hlavou a řekne: „Zatím se to týkalo jen tebe.“

„Jasně.“

„Ale je teprve dopoledne. Myslím, že brzy si budeme balit i my ostatní.“

„To mě moc neutěšuje, Pen.“ Přinutím se začít myslet. Existuje nějaký způsob, jak si tu práci udržet, i když to tu bude mít na povel příšerný Hank? Mám potřebu ochránit rukopisy, které dosud trpělivě čekají na mém stole a v e-mailové schránce. Vždyť jsem jejich hlas. Co se s nimi teď stane?

Penelope se na mě povzbudivě usměje. „Vlastně je to takhle pro tebe mnohem lepší. Dovedeš si představit, jak pracuješ pro tohohle neandrtálce? Na to, aby ses dokázala vyrovnat s takovým stresem, by ti nestačil ani všechen Cabernet Sauvignon z Napa Valley.“ Tenhle obor opravdu není pro slabé povahy.

Vydechnu. „Měla jsem se tady proslavit! Gene mi to slíbil! Ujišťoval mě, že když se dokážu vymanit z bezpečné literární bubliny v New Yorku a přestěhuju se do zářivých světél Hollywoodu, moje kariéra začne strmě růst.“ S Genem jsme se seznámili, když jsem měla na starost redakci jeho pamětí. Stal se z nich celosvětový best-seller, protože řada čtenářů chtěla nahlédnout do zákulisí Hollywoodu. Tvrdil, že mám talent objevovat podmanivé příběhy, a nabídl mi místo knižní skautky.

„Jenže Gene už tenhle podnik prodal, Evie. A my tu teď nemůžeme sedět a naříkat nad jeho rozhodnutím.“

„Opravdu ne?“ Naříkání mi jde skvěle. Vlastně bych tím dokázala strávit řadu dnů, možná i týdnů. Dokážu tím být úplně posedlá, až mi to vstoupí i do snů, a pořád budu dumat nad tím, kde jen se to pokazilo.

Penelope se na mě mateřsky usměje. „Mrzí mě, že odsud odcházíš, Evie. Lepší knižní skautku jsme tu ještě neměli. Vždyť díky tobě už se dostaly do výroby dva filmy.“ Vrhne po mně povzbudivý pohled. „Najdeš si lepší práci! Stačí vyjít mezi lidi a získat nové kontakty.“ Získávání kontaktů, bez toho se v tomhle oboru neobejdete. „Ukaž jim ten svůj úžasný úsměv. Rozsvít celou místnost.“

Nedokážu si představit, jak bych mohla rozsvěcet místnost, takový výkon rozhodně nemám. Na pracovních akcích mě lidi považují za obsluhu a objednávají si u mě pití. Penelope tvrdí, že je to proto, že místo abych místností kráčela, tak se po ní spíš plížím. Zatímco kolegové se dovnitř nesou, jako by šli po červeném koberci, já rozpačitě postávám stranou. A proto ze mě dneska udělali obětního beránka? Potřebují snížit náklady, tak z paluby shazují ty nejtišší, protože si myslí, že se proti tomu nebudou bránit?

„Asi se radši budu držet fiktivních postav. Vždyť mám přece hledat knihy, podle kterých by se dal natočit hezký film. Tak proč v té rovnici musejí figurovat nějaké skutečné osoby?“ Právě to je jádro mého problému – jednání s lidmi.

Povzdechne si a poklepe mi na rameno. „Tak už to na světě chodí, zlato. Co teď budeš dělat?“

„To je otázka za milion dolarů.“ Penelope mě vřele obejmě, což připustím, protože jsem nadbytečná a v depresi.

Když si sbalím věci, přemýšlím, jak to všechno vystihnout do textové zprávy pro mámu. Mojí úžasně sestře se podobné katastrofy nikdy nedějí. Posy je ambiciózní zpěvačka a herečka a známá broadwayská hvězda. Bude nás matka tajně porovnávat a budu jí připadat nedostatečná? Ach jo. Ať dělám, co dělám, nikdy to nebude dost. Nakonec se rozhodnu pro stručnou zprávu, protože kdybych

se v práci rozplakala, přilákala bych tím k sobě pozornost, o kterou nestojím.

Ahoj mami! Už nepracuju jako knižní skautka v Hollywood Films. E.

Když si odnáším svůj bambus pro štěstí (možná jsem s ním málo mluvila), pípne mi telefon.

Drahoušku, to mě moc mrzí! Ted'jsem v terénu a pracuju na případu, ale zítra se vracím domů. Pak si můžeme zavolat přes videohovor. Hlavu vzhůru. Mám tě ráda, máma.

Zapiju svůj zármutek frappuccinem, kvůli kterému nebudu celou noc spát, abych si mohla přeříkávat, kolika způsoby jsem se lhala. A až se máma zítra vrátí domů, tak si zavolám se svým podpůrným týmem. Přesně tak to udělám. Máma mě zahrne láskou a soucitem, protože je jí jasné, že je to jen dílčí neúspěch... A Posy mi vyjmenuje všechny moje charakterové vady a vysvětlí mi, co jsem udělala špatně.

KAPITOLA 2

Druhý den se mi na obrazovce objeví zrnitá oranžová šmouha připomínající snímek povrchu Venuše. I když si voláme přes videovor, máma drží telefon u ucha. Tahle ženská je prostě nepoučitelná. Přesto vytrvám a vylíčím jim poslední události svého života.

„Vyhodili tě!“ piští sestra. „Ty jsi zase dělala, že jsi neviditelná, že jo? Už milionkrát jsem ti říkala, že to je tvůj způsob, jak utíkat před problémy.“

To tedy trochu přehnala. „Opravdu milionkrát, Posy? To snad ne.“

Jasně, je pro mě těžké zvyknout si na nové prostředí. A to hlavně proto, že si nepotrpím na konverzace v kuchyňce. Lidem se raději vyhýbám a v pracovním prostředí si to můžou špatně vykládat. *Nejsi týmová hráčka, Evie.* A proč ten můj tým prostě nemůže být jednočlenný? Minimálně je to mnohem efektivnější.

„Mami, dej si ten telefon před obličej, proboha živého. Když ty nevidíš nás, my zase nevidíme tebe!“ pokárá ji Posy sedící před notebookem. Od dětství se hádáme, protože Posy je umíněná a panačá, ale já si to neberu osobně – ona je zkrátka výrazná osobnost, zatímco já se mnohem raději držím stranou.

Snažím se nějak dát dohromady. Jak jim to poslední odmítnutí co nejlépe vysvětlit? „Tedy, oni mě tak úplně nevyhodili, oni...“

„Tak tady jste!“ rozplývá se máma jako u každého videohovoru. Jako by to, že nás vidí na obrazovce, byl zázrak, který se jí nikdy neomrzí.

„Ahoj, mami,“ krátce jí zamávám. „Jak už jsem...“

„Tohle propuštění pro tebe vlastně může být dobré,“ vychrlí ze sebe Posy, čímž mě přeruší. „Evie může pomoci s tou babiččinou aférou! Můžeme na Santorini poslat zvěda a zjistit, co tam ta bláznivá ženská vyvádí!“

Na Santorini?

„Já přece říkala, že mě nevyhodili, ale zrušili mé místo pro nadbytečnost, to je něco jiného.“ Poslouchají mě vůbec někdy? „A babička není blázen. Je prostě... volnomyšlenkářka.“

Ignorují mě a dál mluví jedna přes druhou, jako bych tam vůbec nebyla. Obvykle mi to naprosto vyhovuje, ale dneska bych potřebovala staré dobré utěšování. Vykládají o tom, kolikrát už se naše divoká babička dostala do potíží a že tentokrát už to opravdu zašlo moc daleko. O co jsem přišla? Je sice pravda, že rodinnému chatu se vyhýbám, ale to dělám proto, že musím číst knížky, což přece je, tedy byla, moje práce. A moje rodina je plná dramatických událostí – neustále se řeší nějaké aféry a mě už to dost unavuje.

„Tak dost!“ zaječím, čímž si od nich obou vysloužím udivené pohledy. Normálně totiž neječím. „O jaké babiččině aféře tu mluvíte? Já myslela, že je na okružní plavbě kolem řeckých ostrovů.“

Máma těžce vzdychne. „To byla. Jenomže před měsícem na Santorini opustila loď, zamilovala se do místního muže, vdala se a teď převzala řízení jeho firmy nebo něco obdobně bláhového.“

„Babča se vdala? Už zase!“ V duchu počítám. Je tohle její osmý, nebo devátý manžel? Ten poslední, Henry, se za podezřelých okolností ztratil z lodi. Předtím žila s Čangem Čchenem, bohatým investorem a nadšencem do lezení v ledu. Ten předčasně zemřel, když si chtěl udělat selfie – zapomněl si zapnout karabinu a po zádech spadl do ledovcové trhliny. Všem se nám moc ulevilo, že díky tomu babča s lezením v ledu skončila. Je to totiž hrozně nebezpečné, zvlášť v jejím pokročilém věku.

„Jo, vdala se. Má manžela číslo devět! A...“, Posy teatrálně zvedne ruce dlaněmi k nám, roztáhne prsty a začne jimi mávat, „... babičku zatkli!“ Z té šťavnaté informace jí jiskří oči. „Ale všechno se to samozřejmě nestalo ve stejný den.“

Zalapám po dechu. „Cože! Kvůli čemu ji zatkli?“ To našli Henryho na dně Jihočínského moře?

Máma si při té vzpomínce mne obličeje, jako by ji to bolelo. Babča je opravdu divoška. „Dnes ráno ji zatkli za rušení nočního klidu, ale pak to skončilo jen napomenutím. *Údajně* se nějak nepohodla s jejich bytým. A znáš babču. Proč by mluvila normálně, když může ječet, aby si snáze prosadila svou? A teď oba usilují o vydání zákazu přiblížení pro toho druhého, tak by mě zajímalo, jak se spolu asi tak budou domlouvat...“

„Budeš ji muset zachránit před ní samotnou, Evie. Je v cizí zemi. Bůh ví, koho si tam vzala a co se tam děje,“ přesvědčuje mě Posy. „Vím, že si o babičce myslíš, že je neohrožená a plná života a energie, ale ve skutečnosti už začíná trochu senilnět. Musíš ji přivést k rozumu a dovézt ji domů.“

Odfrknu si. „Vždyť tu mluvíme o babičce! Když sem nebude chtít přijet, tak ji ani náhodou nepřesvědčím.“

Máma přitiskne oko těsně k obrazovce, což mě naprosto vyděsí. „Využij všechny svoje figle.“

„Jaké figle?“ podiví se Posy. „Vždyť Evie přesvědčování nikdy úplně nešlo. Týden jí bude trvat, než sebere odvahu a oznámí babče, že vůbec dorazila.“

Obrátím oči v sloup. „No a? Všichni nejsme jako ty, Posy, a nechceme být středem pozornosti.“

Patřím do rodiny neskutečně úspěšných extrovertů. Já bych aspoň jednou chtěla úspěchu dosáhnout se stejnou lehkostí jako oni. Posy hraje na Broadwayi a má odpovídající ego. Otec je slavný rozvodový právník, který řeší sledované rozvody celebrit. A máma už by sice měla být napůl v důchodu, ale myslím, že jí spisy budeme muset vypáčit z mrtvých rukou, protože se právníčiny nikdy nevzdá. Její firma je její život.

„Jasně, nechceš být středem pozornosti, ale až se dostaneš na ostrov, budeš muset být přímo superpřesvědčivá. Domluv babče, aby přestala blbnout,“ vysvětluje mi Posy. „Nestojíme přece o to, aby došlo k další rozmlúve s tím bytným. Řecké vězení není procházka růžovou zahradou.“

Tak to bychom měli tu záplavu lásky a soucitu, že jsem přišla o práci snů. Na záchranu babči nemám čas, je mi totiž naprosto jasné, že stejně zachránit nepotřebuje, možná jen před vlastní rodinou. Zato já si musím najít novou práci, a to rychle. V Los Angeles nejsou levné ani garsonky. A místo knižní skautky tu skoro určitě nenajdu. A oni mě teď posílají na záchrannou misi. To je pro naši rodinu a její fungování naprosto typické.

„Já přece na Santorini jet nemůžu. Vždyť mám život tady.“ Jasně, teď lžu, ale pracuju na tom, abych nějaký život měla (ovšem musí

v něm být zahrnuté i čtení o fiktivních postavách, které mají složité vztahové problémy). „Babča je úžasná ženská. Nechápu, proč se jí pořád snažíte takhle plést do života.“

„Prosím. Zaplatím ti letenku. To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat,“ prohlásí máma. „Babča je přece moc stará na to, aby pobíhala po rozpáleném knihkupectví a obsluhovala turisty. Vždyť víš, jak na tom je s koleny.“

Počkat, cože? „Knihkupectví?“

„Soustřed' se, Evie!“ oboří se na mě Posy zoufale. „Babčín nový manžel má malé knihkupectví na nějakém útesu a ona ho minulý měsíc přestavovala. Jen si představ, jak tam někde natírá zeď ze žebříku. Ani se nenaděje, spadne a zlomí si nohu v krčku – nebo si rozbije hlavu! Ale pak by se jí v ní aspoň mohlo rozsvítit...“

Ale, ale, ale. Možná bych se té své příšerně drahé garsonky mohla vzdát a chvilku bydlet u babči. Určitě jsou mnohem horší místa, kde se vzpamatovat, než knihkupectví na slunečném útesu na řeckém ostrově. Zatím si můžu promyslet své další možnosti. „Tak mi tu letenku zarezervuj, mami. Pojedu a zjistím, co tam babča vyvádí.“

KAPITOLA 3

Dorazím na Santorini a nemám vůbec ponětí o čase. Pořád ještě se mi motá hlava z toho, jak jsem na poslední chvíli balila veškerý svůj majetek v Los Angeles a hned potom nasedla na letadlo. Jsem sevřená úzkostí, ale doufám, že až uvidím babču, tak to přejde.

S kufrem v ruce si všimnu řidiče, který drží ceduli s mým jménem – máma mou cestu naplánovala s až vojenskou důkladností. Což se člověku, který není tak úplně dobrodruh, celkem hodí.

Jakmile vyjde najevo, že neumím řecky, ukáže mi, že ho mám následovat. Pak najdeme auto a vyrazíme. Nemám čas sledovat výhled, protože jedeme rychlostí světla a všechno venku splývá.

Řidič toho moc nenamluví, což je asi dobře, protože já se držím, až mi bělají klouby na prstech. Každou zatáčku projíždí, jako by se právě účastnil rallye, a celou tu dobu se nedívá na cestu, ale na azurově modré moře. Očekávám svou brzkou smrt, ve vybuchujícím autě se zřítím do moře. Kdyby totiž můj odchod ze světa nedoprovázel žádný oheň, nepůsobilo by to filmově. A když už mám zemřít mladá, tak ať to za něco stojí.

Míjíme ceduli oznamující, že se blížíme k vesničce Megalochori.

Minimálně si to myslím, když se prořítíme kolem. Po zběžném průzkumu místa, které si babča vybrala jako své poslední bydliště, jsem zjistila, že Megalochori je na jihozápadní straně ostrova, asi sedm kilometrů od hlavního města Santorini Firy. Je to vinařská oblast, což se po této zběsilé jízdě může hodit.

Po zdánlivě nekonečné době zastavíme, až začne skřípět šterk a zvedat se prach. Už je mi úplně jedno, že mám na sobě bílé džíny, popadnu kufr a vrhnu se do sopečného prachu. Ještě nikdy v životě jsem nebyla tak vděčná za pevnou pŕdu pod nohama.

„Díky, Afrodito, Persefono, Artemido! Díky, všechny bohyně, přežila jsem to!“ Mé tělo naráz opustí veškeré napětí. Člověku se nestává často, že by dostal druhou šanci žít, a po té krkolomné jízdě mě úspěšné dosažení cíle naprosto zaplaví adrenalinem.

Řidič se se mnou skoro ani nerozloučí, dupne na plyn a na rozžhavených pneumatikách se řítí tam, kde se rodí noční můry.

Já vstanu, prohmatám se a jsem nadšená, že všechny části těla jsou na svém místě. Moji prohlídku přeruší sbor dvou velmi rozrušených hlasů. Jejich vášnivá hádka se vůbec nehodí na místo, kde skalnaté útesy mizí do nadpozemsky modrého Egejského moře.

Mířím ke zdroji toho hluku a poznám babčín pronikavý hlas, který ze sebe chrlí řecká slova jako kulky. Kdy se babča naučila nový jazyk? Nejde popřít, že je to žena mnoha talentů. Ta liška podšitá snadno pochytila řecká slovíčka za ten měsíc, co tu strávila.

Najdu ji u zářivě bílé budovy, na sobě má pestrý kaftan, je dokonale nalíčená a vzala si až přehnaně moc šperků. Je stejně nápadná jako rajka, proto ji také všichni pořád obletují.

Ovšem mladší muž stojící proti ní se z nějakých nepochopitelných důvodů jejím kouzlem nenechá omámit. To je zajímavé. Podle

toho, jak gestikuluje a mne si obličej, by se spíše dalo soudit, že je dopálený, jako by mu šlápla na kuří oko.

Pak mě něco napadne: *Panebože, hlavně ať to není ten její manžel a teď se mezi nimi neodehrává milenecká hádka!* Vždyť ten muž bude zhruba mého věku, možná o něco starší. Bylo by hrozně nespravedlivé, kdyby někoho takového sbalila třiaosmdesátiletá ženská, když mně se zatím nedaří získat ani fiktivní hrdiny z románů.

Pak se slova opět ujme babča a naprosto se přestává ovládat. V řečtině se úplně nevyznám, ale tak trochu si myslím, že si vymýšlí vlastní jazyk. Opravdu jsou to existující slova, nebo jenom rozzlobená směs hlásek, kterou ho chce zmást? Zmínila jsem se už o tom, že když je to potřeba, dokáže být velmi vynalézavá? I tak to ale je moje babča, tak ji musím za každou cenu ochránit. Vybaví se mi Posyina rada: *Musíš být superpřesvědčivá.*

Já si sice nepotrpím na konflikty, ale poslali mě sem s určitým úkolem a já je nehodlám zklamat. Chcete po mně, abych byla přesvědčivá, tak budu přesvědčivá, i když se mi při tom podlamují kolena. Ale jak to mám vysvětlit tomu rozzlobenému pánovi, když neovládám jeho jazyk?

Mám se tvářit zuřivě? Vrčet? Oběma rukama ho strčit do hrudníku? Ne, k mé smůle by určitě spadl z útesu a s přelámanými údy skončil celý zakrvácený dole. A my bychom pak musely někde zakopat jeho tělo. To nestojí za námahu.

Přiženu se tam, dám si ruce v bok a obořím se na něj: „Jako pardon! Jak si dovoluujete takhle mluvit se starou paní? Měl byste se za sebe stydět!“

Otočí se na mě, zatváří se zmateně a pak se mu v obličeji objeví lehký úsměv. On snad z mé intonace nepochopil, že se zlobím?

Zkusím se napojit na svůj vnitřní hněv, ale nějak se mi ho nedáří dostat na povrch. Je totiž těžké zlobit se na někoho, kdo vypadá jako řecký bůh a má svůdné, ale oduševnělé oči. Jestli to opravdu je babčín manžel, tak vyhrála v loterii.

Upřímně řečeno byli všichni její manželé obrovští krasavci. Tedy až na mého vlastního dědu, manžela číslo jedna, který měl tu smůlu, že se narodil s obličejem, jenž vypadal, jako by se střetl s hrncem vroucí polévky. Podle babči to byl podsaditý muž, který neuměl být ani chvilku šťastný. Já to nemůžu potvrdit, protože jsem ho nikdy neviděla. Zemřel mladý po tragickém omylu s nemrznoucí kapalinou.

„Evie! Co tu proboha...“ vyhrkne babča, zjihne jí obličej a obejmě mě. „Chápu správně, že se Mravnostní policie dozvěděla o tom zatčení a vyslali tě sem, abys vyplnila jejich rozkazy?“

„Přesně tak,“ potvrzuju. „Už vědí o tom, že jsi opustila okružní plavbu. Narychlo ses vdala. Vykládaly něco o tom, že jsi lezla po žebříku a zlomíš si krček, a ten seznam pokračuje dál a dál. A mě jako na zavanou zrovna vyhodili z práce, tak jsem tady!“

Babča mi stiskne rameno. „To s tvou prací mě moc mrzí, zlatičko, ale toho, že jsi dorazila, tedy rozhodně nelituju.“

Řecký bůh si odkašle, protože se zřejmě připravuje, že začne znovu ječet. Už jsem na něj málem zapomněla. A zatím se jí ani neomluvil.

„Ještě mi dej minutku, než to dořeším tady s Georgiose, který mě chce připravit o novomanželskou pohodu.“

„Georgios je tvůj...?“

„Je vnuk mého bytného Jannise. Poslali ho sem místo Jannise, protože se kvůli té aféře s rušením nočního klidu k sobě nesmíme

přibližovat. Jannis teď tvrdí, že jsem mu ze života udělala jízdu na kolečkových bruslích. Věřila bys tomu?“

„Ne, co to má jako znamenat?“

Mávne rukou. „Řekové používají úplně úžasné výrazy. V řečtině to znamená v podstatě to, že jsem mu udělala ze života peklo. A zřejmě jsem mu i pocuchala nervy. Tak jako tak si teď vezmi věci a jdi po té oblázkové cestě. Vzadu uvidíš domeček pro hosty. Můžeš se tam ubytovat a já pak za tebou doběhnu.“

„Dobrá.“ Úkosem se podívám na Georgiose, protože si nejsem jistá, jestli ho tu s babčou můžu nechat. Jistě, babča není tak úplně uvadající květinka, ale člověk nemá pokoušet svůj tlak a ona zároveň není ani žádná dorostenka. „Jestli jsi si jistá...“ ukážu na toho chlápka palcem, „... že tě nezačne znovu obtěžovat.“

On si dlouze povzdechne, jako bych zkoušela jeho trpělivost. „Jen jsem přišel předat vzkaz od svého dědečka,“ vysvětlí mi dokonalou angličtinou. Navíc s americkým přízvukem! To je zajímavé. „Upřímně řečeno bych odsud nejradši co nejdříve odjel, tak kdybychom to zvládli nějak vyřešit, byl bych rád.“ Obrátí se k babče a opět spustí bleskurychlou řečtinou. Ona zakrouťí hlavou.

Jsem úplně uchvácená tím, jak snadno střídá oba jazyky. Proč s ním vlastně babča nemluví anglicky? Možná se snaží zapadnout, projevuje úctu tím, že se naučila místní jazyk. Na tom chlápku mi je něco povědomé, ale nedokážu poznat co. Jo! Jasně. Georgios je se svým symetrickým opáleným obličejem a atletickou postavou typickým ztělesněním vysokého, tmavého a pohledného protagonisty.

Přivolala jsem si dokonalého mužského hrdinu do romantické komedie. Zřejmě už mi chybí moje práce. Vlastně si tím jsem jistá. A jak bych asi mohla nemyslet na okouzující hrdiny, když tu právě

přede mnou jejich dokonalá ukázka pózuje na pozadí neskutečně modré oblohy a obličej mi ovívá slaný větřík. Stejně chvění pociťuju, když objevím knihu, která by se hodila pro natáčení. Je to omamný pocit vykřikující: *To je ono!*

Ale podobné myšlenkové pochody se hodí jen pro románovou říši a tohle je realita, tak se na něj pro jistotu ještě jednou zamračím, aby pochopil, že se nenecháme zadupat do země. Jenže on mi ten pohled neopětuje, jak by se dalo čekat, ale usměje se a pobaveně mu zajiskří v očích. To se mě snaží vyprovokovat? Je to nějaká zastrašovací taktika? Ať už mu jde o cokoli, budu dělat, co budu moct, abych vypadala, že to se mnou ani nepohnulo, i když to se mnou ve skutečnosti velmi pohnulo.

„Georgiosi. Já si teď půjdu vybalit, ale chci vás upozornit, že mám výjimečný sluch, a navíc umím zařídit, aby věci dokonale mizely, jestli tedy chápete, co tím naznačuju.“ Dobře, to sice není pravda, ale zní to výhrůžně a přesně o to mi teď jde.

Vrhne po mně nesnesitelný úsměv, který by se dal označit za pološílený. Možná se přece jenom do romantických komedií nehodí. Spíš by to byl svůdný špion, který podvede svou sexy přítelkyni, která je taky špionka a opravdu ho miluje, i když to od ní není úplně rozumné. Brzy se o tom dozví tím nejhorším možným způsobem, protože se jí neotevře padák...

Georgios má dokonce tolik drzosti, že mi zasalutuje, což opravdu působí lehce špionsky. Ani tady na prosluněném Santorini nesmím ztrácet hlavu.

Políbím babču na měkkou tvář a odkráčím. Soustředím se na to, abych narovnala ramena a působila, jako bych dokázala zvednout těžké břemeno bez jediné kapičky potu. Musím uznat, že jsem

nadšená, jak dobře jsem se k tomu konfliktu postavila. Posy by na mě byla pyšná.

Zvednu kufr a najdu vilku pro hosty. Je nádherná. Má kupolovitou střechu a kulaté zdi a vypadá, jako by vyrůstala ze sopečné půdy. Stojí samostatně vedle hlavní budovy a je z ní úžasný výhled na moře. Vybalím se a chystám se na rychlou sprchu, abych si z kůže smyla dlouhou cestu.

Když uvidím svůj odraz v zrcadle v koupelně, musím zanaříkat. Nos mám celý černý od sopečného prachu. Tak proto se na mě Georgios zubil jako vzteklý! Proč mi o tom babča neřekla? Ach jo. Ale proč by mi to mělo vadit? Vždyť mi na Georgiosovi stejně nezáleží. Dala jsem mu přece jasné najevo své úmysly, tak doufám, že nás přestane obtěžovat svou přítomností.

Už se nemůžu dočkat, až se podívám do knihkupectví, ale vzhledem k tomu, že jsem musela sbalit všechny věci ve svém bytě a pak pospíchala na vlak, letadlo a auto, náhle na mě dolehne silná únava. Má nervová spojení fungují každou minutu pomaleji a pomaleji a chce se mi spát.

Na nočním stolku je kartička s heslem na Wi-Fi. Sednu si na postel a naťukám ho do telefonu. Už po necelých dvou vteřinách poznám, jakou jsem udělala chybu, protože mi začnou pípat zprávy jako zběsilé. Mravnostní policie chce slyšet nejnovější informace. Rychle projdu spoustu jejich zpráv a pak rozkliknu tu poslední od mámy.

Dojela jsi k babče? Nemůžu se dovolat ani tobě, ani tomu řidiči. Jestli už ses ubytovala, tak proč ses sakra neozvala? Jestli ne, tak mě to moc mrzí a udělám, co budu moci, abych zjistila, kam tě unesli! Jak se má babča? Už jsi ji přivedla k rozumu? Máma

Babča mi vlastně neprozradila, kvůli čemu se s Georgiosem tak hádala. Je to čím dál zajímavější.

Žiju a jsem celá, ale ne díky tomu řidiči, kterému i rychlost světla připadala příliš pomalá. Ale naštěstí jsem v pořádku a babča taky. Viděla jsem ji na vlastní oči a je jako obvykle ve skvělé formě. Zrovna na mě dolehla únava kvůli změně času. Vlastně jsem spíš unavená životem. Babča je šťastná a zdravá. Evie

Nemá cenu mámě a zbytku rodiny přidělovat starosti kvůli Georgiosově návštěvě, dokud o ní nezjistím víc podrobností. Jakmile si od babči vyslechnu vysvětlení, rozhodnu se, co přesně prozradím zbytku rodiny. Pokud jde o její dobrodružství, pokaždé reagují hrozně přehnaně. Ta ženská totiž žije tak bezstarostným a výstředním stylem, že mám trochu obavy, jestli jí nechťejí přistříhnout křídla, aby zapadla do stejné škatulky jako oni.

Zhluboka se nadechnu na uklidněnou, vyjdu ven a zjistím, že se ke mně blíží babča s našťvaným výrazem v obličeji. „Co to mělo znamenat?“ ptám se jí. „Proč si ta rodina dovoluje na bezbrannou stařenku jako ty?“

„Bezbrannou!“ Pak se začne chechtat jako čarodějnice a rozhodně vůbec nepůsobí bezbranně. „Po té rekonstrukci mi zvýšili nájem a já ho odmítám platit – a to je všechno, zlatíčko. Zřejmě si myslí, že když jsem tu nová, nechám se snadno oškubat.“

Ničemní chamtivci! Jsem plná rozhořčení. „Chtějí ti zvýšit nájem poté, co jsi zaplatila a provedla veškeré rekonstrukční práce?“

Rozhodí rukama. „S tím se nemusíš trápit, drahoušku. Nenechám se od nich odírat. Na to si vybrali špatnou babku. Jestli si myslí, že ze mě dostanou o euro navíc, tak to se šeredně pletou.“

Zavrtím hlavou. „A kde je ta tvoje láska?“

„Konstantin.“ Povzdechne si. „No, to je na dlouhé vyprávění. Naliju ti ouzo a všechno probereme.“

Zalezu si pod peřinu a čekám, až se babča vrátí. V duchu se poplácám po zádech, že jsem přežila ten neuvěřitelný chaos posledních čtyřiaadvaceti hodin, aniž jsem dostala záchvat paniky nebo si musela brát léky – to je velký pokrok.

KAPITOLA 4

Druhý den ráno se probudím brzy a jsem plná energie, protože mě osvěžil dlouhý spánek. Zamířím do hlavní budovy a volám babču, ale není tu ani stopy po ní ani po Konstantinovi. Včera večer se náš plánovaný dlouhý rozhovor neuskutečnil, protože jsem usnula. Ona se mě zřejmě rozhodla nerušit, přikryla mě a zhasla mi v pokoji.

Babčín příbytek je úžasný a dokonale zařízený v jejím obvyklém maximalistickém stylu. Přesně jako ona je to tady pestré a domácí, vystavují se tu nejrůznější podivné, až ulítlé předměty. Protože tady není, vyjdu ven, abych se porozhlédla po knihkupectví. Možná už zahájila pracovní den? Doufám, že tam někde bude káva. Pro hrnek bych klidně zabíjela a neuškodila by ani nějaká snídaně.

Dveře do knihkupectví jsou otevřené, a když do nich strčím, zarazí mi na přivítanou. Vstoupím na modrou mozaikovou podlahu a ucítím báječný chládek uvnitř. Stěny jsou sytě žluté a krásně kontrastují s bílými kamennými oblouky, které oddělují jednotlivé místnosti. Otevřenými okny se dovnitř plazí tmavě růžová bugenvilea, jako by se snažila uniknout před žářem venku.

A nejvýraznější výzdobou jsou samotné knihy. Babička je uspořádala podle barev duhy od červené přes oranžovou, žlutou, zelenou, modrou, indigovou až po fialovou. A tohle odvážně barevné aranžmá je doplněné výhledem na nekonečné moře venku. Po celém prostoru jsou rozmístěná ratanová křesílka se širokými opěradly a také pestré koberečky, které čtenáře lákají k návštěvě. U okna je mátově zelená hamaka s bílými pruhy, která se pohupuje ve větříku a šeptá mé jméno.

Jeden schůdek vede ke krásným, omšelým, tmavě zeleným dveřím se složitě zdobenou kovanou mříží, která je tak jemná, že působí, jako by byla z krajky. Snažím se je otevřít, ale jsou zamčené.

„Zlatíčko! Konečně jsem tě našla,“ vyhrkne babča a já nadskočím úlekem.

„Já z tebe budu mít smrt.“ Otočím se a zjistím, že na sobě má třpytivé bílé šaty, které září na slunci. Nasadila si sluneční brýle ve tvaru kočičích očí a na hlavě má klobouk s širokou krempou.

„Omlouvám se, zlatíčko. Zrovna jsem se vrátila z ranní procházky na pláž Caldera.“ Sundá si klobouk. „Mám schůzku s jedním mužem kvůli psovi, takže dnes budeš mít obchod sama pro sebe. Kód k pokladně je 1111. Lednice u mě v domě je plně zásobená, tak si můžeš vzít, co chceš. Užij si zábavu, zlatíčko, večer si spolu dáme koktejl při západu slunce. Ano? Jsi poklad.“

A už se zase chystá k odchodu, ale než to stihne, chytím ji za loket. „Počkej, počkej, počkej. Ty máš schůzku s nějakým mužem kvůli psovi? A kde je Konstantin? Nemůže se o obchod postarat on?“

Okamžitě se ve mně probudí panika.

„Ne, momentálně tady totiž není. Mám toho teď hodně, ještě musím něco dotáhnout. Ty zatím hlídej pevnost. Brzy se vrátím.“

Moje úzkost opět o něco zesílí – kontakt s lidmi není moje silná stránka, natožpak kontakt s lidmi v cizím jazyce. „Babi, počkej! Vždyť já neumím ani slovo řecky.“

„Tak použij překladač v telefonu.“ Obrátí oči v sloup. „Teda, Evie, odvaž se trochu. Mám spoustu práce, tak potřebuju, abys mi pomohla. Slibuju, že později ti všechno vysvětlím.“ Dobře vím, že když mi něco takhle začne vyčítat, je to jenom trik.

„Vysvětlí mi to hned.“ Založím si ruce na hrudníku a zpražím ji přísným pohledem.

Babča se podívá na hodinky a vzdychne si. „Dobrá. Ale mámě se o tom ani slovem nezmíníš, ano?“

„Jen jestli to není něco nezákonného.“

Následuje její mlčení.

„Babi?“

„Jistěže ne!“

Hmm. Sice to nezní úplně přesvědčivě, ale nechám to být. Do jakých potíží by se tak mohla dostat třiaosmdesátiletá ženská?

„Mám nějaké problémy, ale vyřeším si to sama. Nechci, aby sem dorazilo celé oddělení Mravnostní policie se záměrem dopravit mě na bezpečnější půdu, tak si musíš všechno nechat pro sebe.“

„Jestli se o tom máma dozví...“, a ona vyšetřuje lépe než FBI, takže je to více než pravděpodobné, „... tak mě čeká spousta vysvětlování, proč tě kryju. Dobře víš, že mě sem poslala, abych vše prověřila.“

„Zlatíčko, musíš se naučit se svou mámou lépe manipulovat. To je tvoje jediná vada.“

„To je pravda. Jenomže ona trpělivě štourá do každíčkého detailu a vždycky udělá takovou tu dlouhou pauzu, kterou člověk chce za každou cenu zaplnit..., protože mu to hrozně nahání strach.“

„To je dovednost, kterou usilovně zdokonaluje už celé roky. Takže, stručně řečeno: náš bytný Jannis celou nemovitost, včetně knihkupectví a baru, pronajal mému manželu Konstantinovi na řadu let. Zaplivaný bar sem lákal pár místních, kteří do sebe lili levné pivo a hráli karty. Knihkupectví nikdy nevydělávalo, protože se mu Konstantin nevěnoval. Po svatbě jsem se rozhodla, že ho postavím na nohy.“

Babča a její srdeční projekty. Dostaly ji do řady dobrodružných situací po celém světě a vždy jí dodají novou životní energii. „Pokračuj,“ řeknu jí, když se usadí na stoličku.

„Po rekonstrukci jsme knihkupectví znovu otevřeli, doplnili jsme ho novými knihami, anglickými i řeckými, ale obchody se ani tak moc nehýbaly. Ten nevzhledný bar postupně zanikl, chlapi začali hrát poker jinde. I tam to potřebovalo vylepšit a nasměrovat jinam. Přijít na něco jedinečného, co sem přiláká lidi.“

„To dává smysl.“

„Tahle vesnice je trochu zapadlá, což je příšerná škoda, protože je odsud úžasný výhled. A pak mě to náhle napadlo, jako by mě zasáhl blesk!“ Po té nevhodné poznámce si zakryje ústa. „Panečku. Bože, dopřej pokoj jeho duši. Ludwig byl...“ Její slova se vytratí, protože ji zaplaví vzpomínky.

Babčín šestý manžel Ludwig opustil pozemské trápení po zásluhy bleskem. Spálilo ho to natolik, že se k určení totožnosti nedaly použít ani jeho zuby. Vyšetřovatelé případ uzavřeli jako tragickou ukázkou toho, co se stane, když je někdo ve špatný čas na špatném místě.

„... neskutečný trouba.“

Zalapám po dechu.

„Já vím, já vím. O mrtvých jen dobře, ale on se smrti vyhnul tolikrát, že mě vlastně nepřekvapilo, když si ho konečně našla. Vždyť už mnohokrát předtím jeho život visel na vlásku – když mu nefungovaly brzdy, když se stala ta nehoda při potápění. A nezapomeň na tu příhodu s rotory vrtulníku, co mu uřízly ucho. Ten seznam je přece skoro nekonečný...“

„Ale při vyšetřování se o tom nikdo nezmiňoval.“

Svrastí obočí. „Při jakém vyšetřování, zlato?“ Babča zaplaší vzpomínky na manžela mávnutím ruky. „Zapomeň na to, už je na mnohem příjemnějším místě.“

„Ano, to asi ano.“ Chudinka babča nemohla čekat, že by ho mohl zasáhnout blesk, jinak by ho do toho lesa na houby určitě neposílala.

„Chystám se tady z toho udělat takový exkluzivní klub...“ Zlověstně zahýbá obočím. „Když si zaplatíš členství, můžeš zdejší prostory využívat a stýkat se s obdobně naladěnými lidmi. Ještě čekám, až pár řemeslníků dokončí nějaké zakázky, a pak můžeme uspořádat otevírací večírek.“

Jen to ne! „To má být nějaké krycí označení erotických večírků?“ Okamžitě tím vzbudí moje podezření. Bude tady z toho doupě neřesti. Červená místnost. Prostor pro bondáž. Už je mi jasné, proč nechce, aby se o tom dozvěděla máma – tu by to určitě pohoršilo. Vždyť to samé platí i pro mě.

„Proboha živého, Evie, nechci pořádat žádnou fetišistickou akci. Co si to v té své hlavičce vymýšlíš za pochybné záležitosti? Vždyť to se stalo jednou v sedmdesátkách. Vlastně dvakrát, když budu počítat... to je jedno. Tenkrát jsi ještě ani nebyla na světě, takže nechápu, proč jsi z toho pořád ještě tak vedle.“

Zrudnu až ke kořínkům vlasů a přeju si, abych se mohla teleportovat někam jinam. Babča vrtí hlavou, jak moc jsem prudérní.

„Já si prostě potrpím na monogamii – víc v tom není.“

„Teda, Evie, někdy jsi tak hrozně citlivá, že mě to úplně ničí.“

„To měla být lichotka?“ Upřímně řečeno, babča je opravdu číslo.

„Za těmi krásnými dveřmi je literární říše divů nazvaná Bibliofilie, kde uctíváme slova. Jinak řečeno se jedná o noční knihovnu, která nabízí literární koktejly, příjemný jazz a úplnou pokladnici čtiva od klasiky po modernu. Pojď se tam podívat.“

Přejdeme z pestrobarevných prostor do temnější části. Místnost se podobá starým gotickým knihovnám s mahagonovými policemi a je plná knih v pevných vazbách. Jsou tam pohovky z tmavé kůže a smaragdově zelená sametová křesla zdobená zlacením.

Před sluncem prostor chrání nabírané závěsy s volány, takže má tajemnou atmosféru. Přímo oplývá dekadentním luxusem. Na římsách stojí kamenné busty. Ohnu se, abych si mohla přechíst zlaté destičky se jmény slavných řeckých autorů. Jsou tu i malé výklenky vedoucí do chodeb plných tajemství. Zdobené lustry místnosti dodávají teplé, měkké světlo. Výzdoba je skutečně působivá a zdá se, že tu pečlivě promýšleli každý detail. Je tu i bar, před kterým jsou do řady vyrovnané plyšové stoličky.

„Babi, to je prostě úžasné. Jako by se člověk vrátil v čase do jiné doby.“ Nezkrotného jazzového období divokých dvacátých let.

„To je, co? Abych toho dosáhla, utratila jsem hodně peněz, ale teď potřebuju čas, abych prokázala, že to za to stálo.“

„A proto ti Jannis chce zvednout nájem?“ Má na to vůbec právo?

Chvilku si hraje s výrazným náušnicemi, což je jasná známka, že se chystá lhát. Jak to, že jsem si toho nevšimla dřív? Zřejmě jsem si

pořád ještě nezvykla na místní čas. A nevzpamatovala se z únavy životem, která mě přepadla hned po příjezdu.

Chvilku čekám a přemýšlím, jakou cestou se vydá. Jestli řekne pravdu, nebo bude bezostyšně lhát. „Asi ano.“ Zrudne a lehkomyšlně pokrčí rameny. „Jannis si myslí, že jsem zazobaná, ale dovedeš si představit, že takhle náročný interiér něco stál. A když člověk žije na ostrově a všechno si sem musí dopravovat z pevniny, tak to vyjde na dvojnásobek.“

Přepadne mě neblahé tušení. „Babi, ty jsi sem investovala životní úspory? Nebo ti to zaplatil manžel?“

Sklopí oči. *Jen to ne.* Až se o tom dozví máma, tak se pomine. Zároveň to jsou ale babiččiny peníze, tak má plné právo je utratit, jak sama chce. Zřejmě je získala jako dědictví a také z životních pojistek svých osmi manželů, ale nikdy jsme to spolu neprobíraly, což je asi dobře. Bůh ať dopřeje pokoj jejich duším.

„Co se tu děje, babi? Proč ti jdou Jannis a jeho vnuk Georgios po krku? A přestaň s těmi výmluvami o zvyšování nájmu. Na to ti totiž neskočím.“

A ona okamžitě přestane s tou šarádou o nešťastné babičce. „Dobře, dobře, tak jo. Lhala jsem. Problém je v tom, že jsem nájem tak úplně nezaplatila. Už mi totiž nezbyly žádné peníze. Snažila jsem se jim vysvětlit, že potřebuju pár měsíců, abych se finančně zahojila, že jim to pak splatím i s úroky, jenže oni na to nechtějí přistoupit.“

Dlouze si vzdychnu. „Tohle se ti vůbec nepodobá. Proč sis ty peníze lépe nerozvrhla, aby ti zbylo na opravy i na nájem?“ Pokud jde o peníze, tak se babča vždycky chovala opatrně. Takovéhle chyby normálně nedělá.

Opravdu je to tak, jak tvrdí Posy, a babča začíná zapomínat? Při té myšlence se mi sevře srdce.

Babička se zatváří posmutněle. „Já si udělala rozpočet, jenomže pak se mi to nějak vymklo, a než jsem se vzpamatovala, byly všechny peníze pryč.“

„A jaký podíl na tom všem má tvůj manžel?“ Pak mě napadne hrozná věc. „Není už náhodou mrtvý?“

Odfrkne si. „Proč by proboha měl být mrtvý?“

„No, když budu vycházet z předchozích zkušeností...“

„Pracuje na ropné plošině. Jasně? Dostali jsme se do finančních problémů, tak jsme si řekli, že nám s tím pomůže pravidelný příjem.“

„Na ropné plošině? Kolik mu je?“

„Sedmdesát.“

Zpražím ji pohledem.

„Dobře, tak šedesát.“

Nakloním hlavu na stranu.

„Tak jo, je mu padesát, ale je velmi zralý.“

Proč mě to vůbec překvapuje. „Jasně.“ Jak mám s tímhle zmatkem něco provést? Máma bude očekávat hlášení a já budu muset zařídit, aby dostala pár drobků, ale ne celý bochník.

„Za neplacení nájmu se do vězení nedostaneš, že ne?“

Přejíždí pohledem kolem sebe a není si jistá, jak by mi měla odpovědět. „Tím už mi Jannis vyhrožoval. Tvrdí, že velitel místní policie je jeho spolužák, nebo nějaký podobný nesmysl. Ale já přece dobře poznám, když někdo blafuje.“

Zakryju si obličej dlaněmi. „A co když neblafuje? Co uděláš pak?“

„S tím se netrap. Mám nový plán! Díky němu získám čas navíc a na chvilku je setřesu. Povím ti to pak u koktejlu.“ Pošle mi pusu a odkráčí.

Tohle vůbec není dobré. Kolik peněz už tady asi babča utopila? Kolik tak mohl stát všečen ten luxusní nábytek? Nebo to utrátila za knížky? Jistě, Bibliofilie je úplný ráj pro milovníky literatury, ale ona si přece vždycky nechávala finanční rezervu, aby se nedostala do úzkých.

Babča se ještě u dveří otočí. „Jo, ještě jsem tě chtěla varovat, abys byla ve střehu, kdyby sem náhodou přišel čmuchat Georgios. Mohl by si totiž do zástavy vzít nějaké vzácné zboží.“

„A jak ho odsud mám asi tak dostat? Mám ho snad vykopnout?“ Při mém štěstí bych se kvůli tomu dostala do řeckého vězení.

„Ne, zlatíčko! Znič ho svou laskavostí.“ Lehce mi zamává a pak za sebou zavře. Jak může být tak klidná? Bude otevření Bibliofilie stačit k tomu, abychom neskončily na dlažbě? Přemýšlím, co mám napsat mámě, abych ji svedla ze stopy.

Knihkupectví Biblioterapie je úplný zázrak. Brzy otevře i literární bar Bibliofilie, a to bude něco. Babča má menší finanční problémy, protože obchod je v klidnější části města, ale připravila si nový plán, do kterého mě zasvětila večer. Její manžel Konstantin pracuje mimo ostrov, takže mám o starost méně. I přes pár menších zádrhelů si babička život na ostrově užívá.

Všechno mi to připadá jako jedna velká šlamastyka, ale babča se tím nenechává vyvést z míry, tak to prozatím nechám být.

Co si tu má dívka počít, aby dostala trochu jídla...